Advent - Tercer diumenge

Per Administrador el dg., 16/12/2012 - 09:00

So 3,14-18
Fl 4,4-7
Lc 3, 10-18

Estem avançant ja cap al Nadal, a punt de començar ja els dies en els que les lectures ens parlaran de forma més directa del misteri de l'Encarnació i del naixement del Senyor Jesús. Però avui ens trobem encara meditant el sentit de la nostra espera. **1) Què hem de fer?** Avui, en efecte, una de les frases que pot centrar la nostra meditació és: "el Senyor és a prop... així doncs, què hem de fer?" Els contemporanis de Joan el Baptista li sentien dir, ple de passió i d'ardor, que estava a punt d'arribar aquell que esperaven. La gent d'Israel, malgrat les grans dificultats que passaven, malgrat l'opressió política i econòmica, malgrat la pobresa de tants d'ells, esperaven una intervenció poderosa de Déu per alliberar-los i per ajudar-los. Vivien a l'expectativa, ens diu l'Evangeli. I en la seva espera es plantejaven què podien fer per 'accelerar' aquesta intervenció poderosa de Déu. Per això es preguntaven: "i nosaltres, què hem de fer?" Nosaltres també vivim moments difícils, i ens podem preguntar també "què hem de fer". Crida l'atenció que davant aquesta pregunta, Joan Baptista no respon dient per exemple que han de fugir de les ciutats, que han d'anar al desert, que han d'abandonar la seva vida i ofici. Al contrari, davant aquesta pregunta carregada de densitat en un moment difícil i d'espera, la seva resposta convida a dues coses: - la primera és una crida a compartir: "el que tingui dos vestits, que en doni al qui no en té, i qui tingui menjar que el comparteixi també amb els altres". No acaparar, no buscar només la pròpia seguretat, sinó compartir, posar a disposició del qui no té... Em puc preguntar també jo avui si comparteixo el que tinc i el que sóc. Sant Ignasi als Exercicis recorda que el propi de l'amor és compartir: "l'amor és comunicació entre les dos parts", i es concreta en que "l'amant dóna a l'estimat el que té o del que té o pot, i així pel contrari l'amat a l'amant". I això no només en l'àmbit material, sinó compartir el que un sap fer, el que un té com a qualitats, el propi temps, 'gastant la pròpia vida' en bé dels altres... Em puc preguntar jo, què puc compartir del que tinc o sóc, en què puc traduir en la meva vida aquest fet que "l'amor és comunicació entre les dos parts"... - la segona crida que fa Joan Baptista és la de 'fer bé el que un ha de fer', fer-ho amb justícia, amb honestedat, amb rigor, de forma orientada al servei als altres i a 'preparar els camins del Senyor' en la mesura del que un pugui. Em puc preguntar en la meva vida concreta això què vol dir... Aquest és el programa que planteja Joan Baptista perquè fem, perquè actuem, perquè posem de la nostra part. **2) El sentit de l'esperança avui** El segon aspecte que ens suggereixen les lectures d'avui és el del sentit de l'esperança avui. Sí, a vegades ens preguntem si no és una ingenuïtat que els cristians parlem d'advent, d'esperança, de felicitat... amb la que està caient en aquest moments: crisi, atur, desnonaments, corrupció, injustícies socials flagrants... Té sentit parlar en aquest context d'esperança? Els profetes d'Israel parlaven en contextos tan difícils o encara més que el nostre: en l'exili forçat de tot el poble, en moments de gran desorientació, on tot trontollava i es podia dubtar de la fidelitat de Déu... Doncs bé, en aquests contexts precisament les paraules de coratge i d'ànims són més importants que mai. I no perquè els creients siguem uns somiadors, sinó perquè tenim una consciència forta de que el Senyor està, també en aquests moments, amb nosaltres. I, potser més que mai, està amb nosaltres per impulsar, per donar ànims, per obrir els cors, per moure al compromís des de l'amor. Doncs bé, el profeta Sofonies va encara més enllà: no és que el Senyor estigui 'amb' nosaltres, sinó que diu: "*tens dintre teu* el Senyor, rei d'Israel", un Senyor que "per tu s'ha transportat d'alegria, et renova el seu amor, està de festa i crida de goig com en dies d'aplec". Sí, el nostre interior, la nostra vida, estan habitats per Aquell que vol fer de nosaltres persones que amb el seu impuls transmetem aquesta obertura a la novetat, assenyalem aquests petits brins que mostren l'esperança que hem de mantenir... en contrast amb la por i el desànim paralitzants que ens envolten i que ens poden contagiar. Precisament perquè tenim experiència interior d'aquest amor fidel, d'aquesta presència vivificant de Déu en les nostres vides i en el nostre món, els cristians i cristianes tenim el deure de convidar a no desesperar, a treballar perquè les coses canviïn amb energia i sense por de gastar la vida fent-ho en bé dels altres. Que el Senyor ens ajudi aquests dies previs al Nadal a veure 'què hem de fer' i a prendre consciència de la força que té el sentir aquest: "no deixis caure les mans: el Senyor, el teu Déu, el tens a dintre com a Salvador poderós". I tot això que ho fem com sant Pau diu als filipencs: "a cada ocasió acudiu a la pregària i la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies". Que així sigui.